Ao. 1839. No. 84.

VRIJDAG, DEN 18den OCTOBER.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 17 October* 1839.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal hebben vervoegd om *Brieven van Manumissie*, te verleenen aan de navolgende Slaven, als:

1o. A. DE RANDAMIE, voor de Slavin *Francina* en haar Kind *Eduard*; hem in eigendom toebehoorende:

2o. HIS JEAN LEGÉ, voor de Slavin *Wilhelmina*; hem in eigendom toebehoorende.

3o. PHILIP STEINHARD, voor de Slavin *Petronella*, aankomende C. A. RICHTER; en

4o. J. A. KLOPPERS, voor de Slavin *Johanna*; hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, om hiertegen te verzetten, binnen den bij anticipatie bepaalden tijd van *acht* dagen; aangaande het verzoek van H. J. LEGÉ, en voor de overige binnen den tijd van [illegible] dagtekening deezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te [illegible] na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
C. S. DE VEER.

Mengelingen.

EEN ONGELUKJE.

Er bestaat te *Parijs* eene kale vlakte, die men een schoon plein noemt; zij ligt tusschen de *Tuilerien* en de *Champs Elysées*, de Seine en de *Boulevards*. Het is *la Place de Louis de XV*, of *de Louis XVI*, of *de la Concorde*, of *de la Revolution*, of *de la Politique*. Gij siet maar een dezer namen, naar ik 's avonds of morgen Minister van Binnenlandsche Zaken mogt worden, zal ik haar eenen nieuwen naam geven, en zorgen, dat zij dien behoude.

Dit plein heeft verscheidene uitgangen. Aan dien, welken de brug vormt, die aan de Kamer der Gedeputeerden leidt, zaten op zekeren dag van den winter des vorigen jaars — die — de arme lieden zullen zich dit nog wel herinneren — voor eene Oosterling, die dadels verkocht, een bedelaarsjen, het welk den voorbijgangers April-viooltjes aanbood. Het was in het midden van April, die zonderlinge zachte maand, welke het eigendom schijnt te hebben, om de winter te verjagen, waarin het sneeuwde en vroor, doch het altijd even koud was. Van waar kwamen dan die viooltjes bij zulk winterweder? Van waar? Ik weet het niet. Beschouw de velden, een sneeuwtapijt strekt zich allerwege uit, zoo ver het oog reikt: wanneer deze sneeuw bevriest, ziet zij eenen spiegel van honderde mijlen in omvang; wanneer zij smelt, is het eene uitgebreide zee zonder schepen. Maar onverschillig; vraag viooltjes, rozen, aardbezien, doperwten, abrikozen, — klink met eene handvol gouds, en het gewordt u alles in een oogenblik. Van waar? Dat is een ondoordringbaar geheim; doch het is eene waarheid, dat er te *Parijs* meer ananas gegeten wordt, dan op het eiland *Martinique*.

De Oosterling was reeds een man van jaren, hij was geboortig van *Mascara*, in het koningrijk *Algiers*. Hij had voorheen eene looijerij, en bereidde die roode en bronskleurige vellen, uit welke de zadelmakers elegante dek- en sabelscheeden maken. Deze tak van industrie in het Oosten zeer geacht; hij vereischt veel smaak en behendigheid, en zij, die hem uitoefenen, staan in eenig aanzien. Onze dadelverkooper was in zijn vak zeer geoefend. Hij stond in groot aanzien, en had zich eenig vermogen verworven, toen de Franschen *Mascara* plunderden en in brand staken. De looijer van *Mascara* was een bedorven man: zijne werkplaatsen werden een prooi der vlammen; van zijne fraaije vellen maakte men zadels voor de Fransche [illegible]; zijne vrouw stierf aan eenen kajuitstoet, zijne dochter werd door eenen balk van zijn brandend huis verpletterd. Zijne vrouw had Maan geheeten, en zijne dochter Erambooje, de vleijzaamste [illegible] zijne dochter had veel uit te staan. [illegible] hem te troosten en schadeloos te stellen; [illegible] men hem den titel van Fransch burger, [illegible] lijfde men hem in eene soort van nationale garde in, en bouwde uit de puinhoopen zijner woning een koffijhuis, waar bier getapt en den ganschen dag gezongen en biljart gespeeld werd.

Hij ging naar *Algiers*, om zijn bekleg in te brengen bij een dier gewelddenaarties, welke in de bureaux van het Ministerie van Oorlog geschapen worden. Mijnheer de Gouverneur dacht twee minuten na, en was alstoen van gevoelen, dat het niet in zijne magt stond te verhinderen, dat de overwonnenen van honger sterven. De looijer van *Mascara* kreeg eindelijk uit bijzondere gunst verlof, om naar *Frankrijk* te gaan, naar dat grootmoedige *Frankrijk*, hetwelk open staat voor allen, die daar, hetzij door handel, door kunst, door industrie of door letterkundige bezigheid, van honger willen sterven.

In dat schoone *Frankrijk* nu leed de arme Oosterling, in zijne schöne plunjer gewikkeld, eene verschrikkelijke ellende. De ongelukkige kwam te *Parijs* en zijn verblijf verkeren. Hij sprak niemand, verstond hem; hij wegde men verstond hem niet. Hij bragt geheele dagen door in een hoek van het plein bij de Beurs, welke hij in zijne zonderlinge beid door eene katholijke maakte hield. Dien gewijden inwendig hij ook, dat de menschen die het gebouw ingingen, veelvuldig moesten wandelen, dat zij [illegible] een heiligen drang, die altijd verspreidt. De Oosterling genoot geen enkelen [illegible] dan dien, welken de winterzon *Parijs* [illegible] ter milde schonk, en [illegible] geen effectenhandelaar of koopman drukte hem een twee-*sous*-stuk in de hand. »De kameelen verdragen den honger veel langer dan wij," sprak de looijer bij zichzelven. »Ik wil den gordel wat vaster toehalen." Hij haalde zich den gordel vaster toe, en dacht aan zijne vrouw en zijne dochter. Doch er komt een oogenblik, waarin men eten, sterven of stelen moet: dat is het heilige klaverblad der moderne beschaving. De Oosterling glimlachte smartelijk, en sprak: »Ik zal sterven." Wij zullen zien, of hij stierf.

Nanterre is een bekoorlijk gelegen dorpje, tusschen *Parijs* en *St. Germain en Laye*; daarheen gaan de gelukkige, rijke en aanzienlijke Parijzenaars, om, na de vermoeijenissen en genietingen der lange winteravonden, de leutelucht in te ademen. In dit dorp werd het boerinnetje geboren, van hetwelk ik u in deze regels zonder kunst en waarde vertellen wil. Haar vader bouwde den wijnberg van anderen, maar droeg niet van den wijn, — eene privilegie, waarover zich nog twintig millioen Franschen met hem verblijden, — en hare moeder verkocht koekjes aan den ingang van het park van *St. Cloud*, wanneer er liefhebbers voor waren. Deze beide kostwinningen waren echter te zamen niet toereikend, om zich de huurpenningen en het dagelijksch brood te verschaffen.

Toen het meisje grooter werd, zette men haar eene muts op, deed haar klompen aan, en gaf haar zes duikers viooltjes in de hand. [illegible] »Ga naar de groote laan *Parijs*, en verkoop deze viooltjes voor twee *sous* den duiker." En zij bood sedert dag aan dag haar schoone viooltjes te koop aan [illegible] edelingen, landsheeren, mevrouwen en [illegible] jongen. Welk een gelukkig handel, de handel in viooltjes te *Parijs*.

En twee oudeu worden oud en zwak; zij zouden niet meer zien, en hunne kosten willen hen niet meer dragen. Dan moest het kleine meisje het eigenaardig weetje leeren. Zij [illegible] zulks gaarne. Zij bevreidden moest zij [illegible] de schoone kleine, met blonde haren, [illegible] als [illegible] Beschermelinge in de herk te *Nanterre*, alle dagen naar *Parijs* gaan, en brengt menigmaal des avonds niet veel in zoo te huis. Zoo zoor, na eenen weg van [illegible] uren in den winter! Mijnheer Rothschild [illegible] vaak honderdduitenden op eenen dag? [illegible] daarvoor kan men, geloof ik, vele ruikers viooltjes koopen. Maar Mijnheer Rothschild [illegible] misschien geen liefhebber van deze bloemen.

Op zekeren dag in April van het vorige jaar lag de vader van het boerenmeisje ziek te bed, en hare moeder lag ziek in den anderen zorgstoel. Het kind [illegible] echter naar *Parijs*, in akelig weder, door regen en sijk. Daar stond zij derhalve weder op hare gewone plaats aan de brug, die naar de Kamer der Gedeputeerden leidt, daar waar zoovele koetsen met adellijke wapens, zoovele millionairs door vier paarden getrokken, voorbijrijden; zij had een ruikers viooltjes. Aan kind zij bood hare waar aan alle voorbijgangers aan; [illegible] dat zij er zorgvuldig de sneeuw had afgeblazen, niemand wilde er van koopen. [illegible] [illegible] des morgens hoort zij de [illegible] dag van twaalven.

De looijer van *Mascara* was niet gestorven; hij had door een der gelukkige, maar niet dikwerf voorkomende toevallen, die in *Frankrijk* de plaats der Koninklijke Loterij hebben vervangen, een bijzonder grootmoedig man aangetroffen. Deze aanminnelijke had hem eene mand met drie pond dadels geschonken, en met deze kostbare waar liep hij *Parijs* rond, en schreeuwde met luider stemme: »Dadels! dadels! echte dadels uit het Oosten!" De zaak ging in het begin vrij goed; op den eersten dag verkocht hij acht dadels, op den tweeden drie, op den derden dag, terwijl hij aan de brug zijn hand, hij een »dadels, dadels!" riep, had hij nog geen enkele meer verkocht; zij waren door het sneeuwwater week en morsig geworden.

Ten twee ure zakte de thermometer twaalf graden beneden nul; en het kleine boerenmeisje, niet gelukkiger in haren handel met vioolkjes dan de looijer met zijne dadels, was van koude geheel en al verstijfd. De man van *Mascara* nam zijnen tulband af, rolde hem uit elkander, en zeide »moeder, bij zijde niets;" hij bedekte de schouders van de kleine met het mousseline.

»Dadels! dadels! echte dadels van het Oosten!"

»Vioolkjes, heeren en dames! vioolkjes!"

Geen hooper kwam. Het sloeg vier ure; de thermometer zakte nog meer — en zij hadden beide nog niets gegeten.

Eenige barmhartige lieden, die schielijk voorbijgingen, lachten, toen zij een Oosterling zonder tulband zagen.

Ten half vijf kon het boerenmeisje zich niet langer staande houden; zij streefde zich bijna bewusteloos tegen de leuning der brug uit. De looijer van *Mascara* vroeg haar: »Hoeveel kosten uwe vioolkjes, kindlief?" — »Twaalf *sous* de zes ruikers," antwoordde zij. — »Ziedaar! zet zes dadels, de helft van mijnen voorraad, en geef mij daarvoor twee ruikers."

Zoo kon het kindi van *Nanterre* toch iets eten. De Oosterling at niet; hij had sedert twee dagen niets genuttigd.

Bij zonsondergang werd de koude zeer gevoelig; de thermometer zeven-en-twintig graden beneden nul. De looijer glimlachte en wierp een blik omhoog. Het boerenmeisje was op de brug in slaap gevallen. »Zij slaapt," dacht de looijer, »en zij is schoon, zoo als eens mijn kind was. Moge zij rustig slapen! — Dadels! dadels! echte dadels!"

In *Frankrijks* hoofdstad werd het avondlicht aangestoken, en een vermeerd gewoel verspreidde zich op hare straten. De menigte stroomde naar de schouwburgen, naar bals, naar prachtige gastmalen aan luisterrijke tooneelen. De looijer van *Mascara* gevoelde zich niet minder vermoeid dan het boerenmeisje. Hij gaf zich de teerder aan zijne neiging om te slapen over, daar het toch niet waarschijnlijk was, dat er nog iemand komen zou, om dadels van hem te koopen; het was reeds zeven ure des avonds, en sneeuwend koud. Hij had nog een goed inval vooraan hij inliep. Hij bedekte de arme kleine, die naast hem sliimerde, met een gedeelte van zijnen tulband, welke hem de glorieuse overwinning den Egyptenaren niet ontrukt had. Hij behield slechts een gedeelte en van zijnen zelven, en wikkelde het overige op het ligchaam van het schoone boerenmeisje.

Zij slapen nog.

DE AFZETTERS.

Vier doctors kwamen te Londen, namen eene plaats in de buurt van een gedeelte der stad op, en besloten eindelijk hun practijk te doen in het hart van eenen ouden Doctor, Reheer Doctor genaamd. Die man was zeer rijk, ongehuwd, 75 jaren oud; en sedert de derde laatste nieuwemaanden buiten door 30 mijlen van honden af. Eene huishoudster bijna even oud als hij, hield getrouw de wacht over de stille woning, gunde geen twijfelachtigheid, zonder eenig anderen gezelschap dan hare kat, zonden eenige gedenkteekening aan een geestelijk lied.

Op zekeren morgen wordt er aan de deur geklopt; zij kijkt door een gewapend oog te venster uit, en ziet twee heeren in den rouw, vergezeld van twee gerechtsambten en eenen doctor. Zij opent de deur, de vreemdelingen groeten haar vriendelijk, verkondigden haar den dood van hunnen oudsten broeder en halen een welgezegeld testament uit den zak. De oude vrouw schrikt, de heeren mede, beiden zijn ontroostelijk; de buren komen toeschieten — wat is er te doen? — De oude doctor is overleden, zijn testament zal geopend worden; dit begrijpt men zeer natuurlijk. De gerechtsbeambte leest zijnen inhoud. Het testament word gelezen: de grootheid der oude vrouw schijnt bedaard op het hooren dat haar een aanzienlijk legaat is gemaakt. De buren wenschen haar geluk en gaan naar huis, zonder het verlies van den overledenen vrek te beklagen.

Nu vragen de erfgenamen den gerechtsbeambte wat zij moeten doen om de erfenis te ontvangen, volgens de wetten des lands? Met grooten ernst wordt hun geantwoord, dat men in de eerste plaats tot het verzegelen der goederen van den overledenen moesten overgaan. Men eischt de sleutels van de oude vrouw, welke die gewillig overgeeft. Alle kisten en kasten worden geopend en men begint eenen inventaris te maken.

»Dat kan vrij lang duren," fluistert één der erfgenamen de huishoudster toe, »wij moeten die Heeren toch eenige verversching aanbieden." Hij steekt haar vijve guinea in de hand om te bezorgen wat in de waarheid te krijgen zoude zijn. Zij dribbelt ter deure uit. Oogenblikkelijk wordt alles bij elkander gepakt, wat men aan baren geld en kleinodiën vindt. De oude vrouw drinkt op, schenkt in, wordt spraakzaam; men drinkt met haar, prijst hare veeljarige trouw, verzegelt in haar bijzijn en neemt eindelijk afscheid van haar, met de vriendelijke vermaning van, even zoo als voren, wel acht te geven op alles, wat in huis is, tot dat het testament in zulke werking gebragt worde. De oude vrouw begeleid de heeren met vele diepe reverentien tot aan de huisdeur en sluit die zorgvuldig achter hunnen rug.

Er verloopt eene week, en nog eene tweede, geen erfgenaam komt op. Op eenen schoonen avond, tegen half elven van de derde week, komt de oude heer stijf en wel te vreden de straat langs rijden. De buren aan de vensters maken een kruis, en zeggen: die vrek heeft geene rust in het graf. Hij klopt aan zijne deur, de oude roept *wie daar?* hij maakt zich bekend, en de oude vrouw denkt dat het de duivel is. Haar geweten brengt haar plotseling te binnen dat zij voor veertig jaren, toen de vrouw van den doctor nog leefde, derzelve wel eens in harte regten te kort hadde gedaan; nu dacht zij dat de duivel kwam om haar daarvoor te halen, en wilde volstrekt de deure niet openen. Hij schreef, bij zoude gewelt doen; doch zij verzekert hem dat hij dood is. Een paar moedige buren komen eindelijk te hulpe, bevelen en bedreigen hem, en verzekeren dat hij levend is. Door deze redenen zoude de oude vrouw niet hebben geloofd, indien niet de kat langs de deur heen en weder was gelopen om er uit te komen en haren meester te verwelkomen. Jufvrouw Sybille wist dat katten eenen zekeren reuk hebben van spoken, dat zij wegschuilen en janken wanneer het spookt. Daar nu de dikke beminster niet de minste vrees betoogde, wagde zij het eindelijk om met sidderende leden de deur te openen. Voor dat hij door nog een dozijn reverentien, welke hij maakte bij zijne aankomst in zijn huis, zulke de ingebeelde spook de kamer ingaan, eindelijk zeide: »Ik ben niet dood, goede vrouw, vergeef mijne hevigheid toen het u beliefde mij te bezoeken. Ik ben niet gekomen om uwe eerwaardige huishoudster te grijpen; maar bij haren laatsten verjaardag heb ik haar, en met haar hare meesteres, beloofd dat ik hen beiden zoude komen halen, en ik houd mijn woord." Zij verontzetten zich op de gelaatstrekken van de buren en eischt verhooging. De dubbele hoeveelheid wordt hem terstond gebracht, hij drinkt en wordt vrolijk. De buren houden verdere vragen gestaakt en haar ter vergoeding van hare moeite het legaat onmiddellijk toegezegd, mogt het welkom hun gulden gestemd hebben. Zij schudden het nog eenige jaren in vreugde ingebragenheid met hare dikke kat.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 15den dezer, de Engelsche Sloep *Sylph*, Kapt. James G. Caple, van Berbice; hebbende 5 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 16den, het Schip *Suriname*, Kapt. Reinder van der Meij, naar Amsterdam; lading: 430 vaten Suiker, 16 balen Katoen, 10 balen Hecle Kaff en 3 oxhoofden Rum. — Passagier: de Heer jarige Jacob Batzoldt.

Advertentiën.

Worden te Huur gevraagd:

Vijf à Zes stuks *TIMMERLIEDEN* (hetzij Vrije of Slaven), om op Plantagie te werken. Adres bij den Heer C. A. ROMAN of bij (38180)

A. FREZIE.

Paramaribo, den 17 October 1839.

(38161) De geannonceerde verkoop der *ERVEN*, gelegen aan de *Maagdenstraat*, achter de LUTHERSCHE KERK, zal alsnu plaats vinden op Woensdag den 6den November a. k., des namiddags ten 4 ure, door- en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER.

UIT DE HAND TE KOOP:

Een zeer geschikt *KOOPMANS-HUIS*, gelegen aan de *Waterkant* — Adres ter dezer Drukkerij. (37181)

(37062) De Vendumeester M. A. KEIJSER zal *HEDEN MORGEN* om 9 uren verkoopen:

PROVISIEN, *beste* Vaten HARING, STUKGOEDEREN, WANE- en KOPIE-PLANKEN van 20 tot 30 en 35 Voeten van de Houtgronden *Manower* en *Oetibo*, en WATER KUIPEN.

Schepen in Lading.

Voor Amsterdam:

Het Galjoenschip *Concordia*, Kapt. J. H. Wit. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit 25 October.

Het gekoperd Koffschip *Jacoba*, Kapt. A. K. de Groot. — Adres bij J. J. Gelice.

Het nieuw gekoperd tweedaks Fregatschip *Noordkollums*, Kapt. H. K. Ruijl. — Adres bij Gebroeders Rijnhart.

Het geniet Schoone Koffschip *de Zeemeeuw*, Kapt. K. Meeuwsen. — Adres bij Van Wees en de Haas.

Het Barkschip *Merovingien*, Kapt. C. Wessels. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Is met volle Polis. — Sluit 4 November.

Het gekoperd Tweedaks Regtschip *de Jonge Lodewijk*, Kapt. M. Tjebbes. — Adres bij C. J. Leijsner.

Het gezeilt Koffschip *Maria*, Kapt. S. J. Bos. — Adres bij C. J. Leijsner.

Voor Rotterdam:

Het Schoone Bijschip *Amphitrite*, Kapt. A. G. Krull, recommandeert deszelfs ruimten in voor KOFFIJ en KAKAO. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Ter Drukkerij van Fuchs & Campe.